

ROK
ZASVÄTENÉHO
ŽIVOTA
2015

Ročník XV.

Dvadsiatatretia nedeľa v Cezročnom období – (B) 6.septembra 2015

týždeň 37.

Páter Gabriel

Mlčanie, ktoré treba prerušiť

Hovorí sa, že „Mlčať je zlato!“ A je na tom veľa pravdy. Koľko nepríjemností si narobí človek, ktorý nevie držať jazyk za zubami. „Keby som si bol radšej zahryzol do jazyka,“ hovoria mnohí po tom, keď niečo nerozvážne, netaktné, nevhodne vyslovili. Mlčanie je dôležité aj v duchovnom živote. Bez stíšenia sa, nie je možná dobrá modlitba, nie je možné vedieť načúvať druhému. A predsa môže existovať i mlčanie, ktoré môže byť až neuveriteľne škodlivé. Existuje mlčanie, ktoré je potrebné prerušiť!

Ide o také mlčanie, keď je niekto „nemý“ voči blízkej osobe (napr. manželka voči manželovi, dieťa voči rodičovi, súrodenc voči súrodencovi, priateľ voči priateľovi), ktorej by sa mal zdôveriť so svojim vnútorným svetom, so svetom svojich problémov, s tým, čo by bolo potrebné vyriešiť v ich vzájomných vzťahoch. Človek by nemal dovoliť, aby do jeho vzťahu s iným vstúpil nemý duch. Taktiež ide o mlčanie voči spovedníkovi, ktorému by človek mal vyjaviť svoje vnútro, keď je ovládaný alebo pokúšaný zlým duchom. Pod zlým duchom sa tu rozumie rôzne vášne, zlé sklony (pokúšanie k niektorému zo siedmich hlavných hriechov), neusporiadané city (nespokojnosť so sebou, pocity smútku, depresivita, apatia, nepokoj, strach, nežičlivosť, nechúť), rozličné reflexívne a impulzívne myslenie či konanie (napr. zbadám nejakého človeka a akosi automaticky reagujem negatívne). Keď sme ovládaní niečím podobným, nemali by sme mlčať.

Prečo by sme nemali mlčať v uvedených prípadoch? Sv. Ignác, keď hovorí o rôznych taktikách, ktoré zlý duch používa voči nám, tak na jednom mieste prirovnáva diabla (pokušiteľa) záleťnému mužovi. Záleťník sa za každú cenu usiluje, aby zostal jeho „flirt“ ako aj „flirt“ tej, ktorú zväzda, utajený. Chce, aby jeho reči a nahovárania zostali v tajnosti, a naopak, veľmi sa mu nepáči, ak by mal byť prezradený. Pretože dobre vie, že v prípade, že by sa dievča priznalo rodičom, alebo manželka manželovi, jeho zámer vyjde naprázdno. Tak podobne koná zlý duch, keď pokúša človeka: chce, aby človek zachoval jeho nahovárania na hriech alebo už aj samotný hriech alebo rôzne negatívne city, ktoré oslabujú pôsobenie dobrého ducha, v tajnosti. Vie veľmi dobre, že keď človek odhalí svoje vnútro nejakej osobe (spovedníkovi), že nebude môcť dokončiť svoje dielo, pretože jeho klamstvo je odhalené. To je dôvod, pre ktorý máme prerušiť mlčanie a vyjaviť svoje vnútro.

Uzdravujúcu silu vyjavenia svojho vnútra navonok nejakej osobe pozná aj súčasná psychológia. Kresťanskí psychológovia odporúčajú „verbalizovať“ - vyjaviť slovami svoje vnútro navonok - dvom príjemcom: človeku (tým človekom môže byť niekto

blízky, lekár alebo kňaz), ale zdôrazňujú tiež potrebu „verbalizovať“ svoje vnútro pred Bohom. Už sama skutočnosť, že sa o svojom vnútri povie, znamená veľké uľahčenie. Takže mali by sme hovoriť o svojom vnútornom svete, ktorý nás ohrozuje, s človekom a s Bohom. Jeden z adresátov môjho vnútorného sveta je teda človek. Dnes sa razí heslo: „Aby ľudia spolu hovorili!“ Áno, je to vec veľmi potrebná. Ten rozhovor, aby splnil svoj účel, by však nemal zostať len pri banálnych veciach. Ľudia by sa mali učiť vzájomnej dôvere a mali by sa učiť hovoriť o svete svojich vnútorných problémov poctivo a otvorene.

Vzácnou bytosťou, ktorú má človek k dispozícii, pri liečení svojho zraneného vnútra je spovedník prípadne duchovný vodca. Jemu môžeme s dôverou vyjaviť svoje vnútro; teda nielen hriechy, ale aj pokúšenia k nim, ale tiež i rôzne negatívne city (ako sme si to vyššie uviedli). Pripomínajme si často, že keď vyjavíme pred človekom myšlienky alebo tie rozmanité negatívne city, ktoré na nás dorážajú, že práve vtedy strácajú svoju silu nad nami. V jednom z naučení Otcov sa hovorí takto: „Keď ťa sužujú nečisté myšlienky, neskrývaj ich, ale ihneď ich vyjav svojmu duchovnému otcovi a zlikviduj ich. Lebo v tej miere, v akej svoje myšlienky skrývame, v takej sa rozmnožujú a posilňujú. Ale podobne ako had vykĺzne zo svojej skrýše a rýchle zmizne preč, tak okamžite mizne myšlienka, keď ju vyjavíme. A podobne ako červ ničí drevo, tak podobne zlá myšlienka ničí srdce. Kto svoje myšlienky vyjavuje, ten je okamžite uzdravený, kto ich však ukrýva, ten onemocnie pýchou.“ Viera Cirkvi je, že kto vyjaví svoje vnútro pred Cirkvou - pred jej zástupcom, ktorého v takýchto prípadoch reprezentuje spovedník - premôže zlého ducha veľmi rýchlo. Prečo? V spovednici - vo sviatosti zmierenia - účinkuje Kristus.

Za zmienku stojí ešte prax, ktorá sa zaviedla v mníšskych kláštoroch: každý večer po Kompletórii (modlitbe pred spaním) mníši vyjavovali predstavenému kláštora svoje myšlienky. Dôvod nebol istotne vo zvedavosti predstaveného, ale bol v tom, aby sa mníši ukladali na lôžko ako zdraví ľudia. Koľko duševných napätí a aj porúch by nemuselo byť, keby ľudia - ale naozaj - „spolu hovorili!“ Opustiť svoju mlčanlivosť a vedieť poctivo a otvorene vyjadriť svoje vnútro druhému človeku, je dôležitou úlohou, ktorej sa musíme učiť, ak chceme, aby sa náš život ozdravil.

No nestačí vyjaviť svoje vnútro iba človeku; je ho potrebné vyjaviť i Bohu. Hovorme teda v modlitbe Ježišovi o tom, čo nás trápi. Kedykoľvek budeme schopní Ježišovi vyjaviť svoje vnútro, začíname nastupovať na cestu k vnútornému uzdraveniu.

Narodenie Panny Márie
Farnosť Šipice
2.polovica 14.storočia

*Ďakujem Pánovi z celého srdca
a v kruhu srdcom úprimných.
Veľké sú Jeho skutky,
premýšľania hodné pre tých,
ktorým sa zaľúbilo v nich.
Veľbné, nádherné je Jeho dielo
a Jeho spravodlivosť
trvá naveky.*

*Pamiatku spravil
svojim divným skutkom
Boh milostivý, milosrdný Pán.
Dal pokrm všetkým,
ktorí sa Ho boja,
na svoju zmluvu večne pamätá.
Dal poznať svojmu ľudu
silu skutkov svojich
a do rúk dal mu ríše pohanov.*

*Pravda a právo
vyšli z Jeho dlane
a všetky Jeho príkazy
pevné sú naveky,
múdre a pravdivé.
On vykúpenie
zoslal svojmu ľudu,
naveky jeho zmluvu stanovil.
Ó, sväté je i strašné Jeho meno!*

*Počiatok múdrosti
je bázeň pred Bohom.
Kto robí tak, je rozumný,
naveky jeho chvála potrvá.*

Často som sa popálil na svojej záľube v rozprávaní. Stával som sa hovorcom nejakej skupiny a nie vždy to dopadlo dobre. Raz to bola pýcha, chuť vyniknúť, dosiahnuť úspech, inokedy ma pobádalo k reči moje poznanie vecí. Občas som si myslel, že ľudia, ktorí akoby boli nemí, potrebujú, aby som za nich nahlas prehovoril alebo sa za nich prihovril. A tak som neraz za túto svoju „službu slova“ dostal prívlastok rebela, neposlušného chalana, ale aj stále šomrajúceho študenta. Hm, minulosť nevrátim späť. Aj keby sme akokoľvek chceli, žiadne slovo, ktoré sme vyriekli, nezastavíme. Nesieme zaň zodpovednosť a neraz sa nám vracia ako bumerang. Pripomína sa nám vo chvíľach, keď by sme chceli počuť niečo úplne iné. Keď tak človek nad tým niekedy premýšľa, v duchu si neraz povie: „Škoda, že som vtedy nebol nemý! O koľko by sa mi ľahšie žilo, koľkým hriechom by som sa vyhol.“

Markovo evanjelium hovorí o úplne inej túžbe: „Priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naň vložil ruky.“ Škoda, že toto evanjelium neobsahuje aj zvukový záznam. Bolo by ideálne, keby sme počuli, ako uzdravený prehovoril, aký mal hlas a aké slová povedal, keď aj Písmo hovorí, že „vo chvíli, keď sa mu rozviazal spútaný jazyk, začal správne rozprávať“. Aká to bola reč, čo uchvátila až natoľko, že sa o nej píše v evanjeliu? Zaujímavé však je, že keď sa vrátila reč jednému, ostatným Ježiš zakázal o tom rozprávať. Zdá sa, že v tom okamihu bolo jeho túžbou „umlčať“ zástupy. „A prikázal im, aby o tom nikomu nehovorili...“ (porov. Mk 7. 36). Bolo to však možné? Byť ticho, keď zaznel hlas, ktorý bol tak dlho mlčky? Keď oči videli a uši počuli niečo, o čom sa nedalo nerozprávať?

Dnešné evanjelium nás pobáda k dvom veciam: Najprv k úvahe o dare mlčanlivosti, lebo ako píše svätý Benedikt vo svojej Regule: „Preto nech sa pre dôležitosť mlčanlivosti aj dokonalým učeníkom zriedkavo dovoľuje rozprávať hoci aj o dobrých, svätých a užitočných veciach. Je totiž napísané: Tam kde je veľa rečí, nechýba hriech.“ Markovo evanjelium ďalej odporúča, aby sme sa zamýšľali nad správnym časom, kedy hovoriť. Tu mi na um prichádzajú slová írskeho filozofa Edmunda Burka: „Na víťazstvo zla stačí, ak slušní ľudia neurobia nič.“ Ak ostanú nemí vo chvíli, keď ich ústa majú prehovoriť. Spoznať správny čas, kedy hovoriť a kedy zostať ticho, bolo, je a bude darom. A je jedno, či ide o ľudí „zhora, zdola“, alebo o každého jedného z nás. My všetci sme denne konfrontovaní s tým, ako dar jazyka využívame. Veď aj pri svätej omši vyznávame, že sme zhršli myšlienkami, slovami... ale aj zanedbávaním dobrého. A k tomu patrí aj to, keď sme v „dobrom čase“ spúťali svoj jazyk.

Vedieť hovoriť v správnom čase – aj toto je jedna z evanjeliových výziev.

Jozef Kozák

Pri príležitosti sviatku Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska, sa bude aj tento rok v Šaštíne konať národná púť. Podrobné informácie o programe sú na plagáte na nástenke. Na pondelok 14. septembra večer je pripravený mládežnícky program. Hlavnú svätú omšu bude v utorok 15. septembra o 10.30 hod. celebrovať arcibiskup Mons. Cyril Vasiľ SJ, sekretár Kongregácie pre východné cirkvi v Ríme. V stredu 16. septembra sa uskutoční púť seniorov a chorých. Viacerí prejavili záujem o púť do Šaštína. Možno sa prihlásiť v sákristii kostola. Vybavíme autobus.

Stretnutie rodičov birmovancov: V nedeľu 13.9. po druhej sv. omši. Účasť aspoň jedného rodiča veľmi potrebná.

Birmovanci - katechéza: Bude v piatok. Tí, ktorí nemôžu, tak v stredu po sv. omši.

Istý farizej, menom Gamaliel, rozkázal vyvieť apoštolov na chvíľu von a povedal im: „Mužovia, Izraeliti, dobre si rozmyslite, čo chcete urobiť s týmito ľuďmi. Ak je toto dielo od ľudí, rozpadne sa, ale ak je od Boha, nebudete môcť tých ľudí rozvrátiť“ (porov. Sk 5, 34-39).

Slovo farizej znie v našich ušiach dosť hanlivo, skoro ako nadávka. Zvykli sme si druhým dávať nálepky a podľa toho ich hádzať do príslušných vriec. Tiež mám takú tendenciu. Je to veľká chyba. Odpusť, Gamaliel!

Pane,

odpusť mi aj ty, že to občas beriem šmahom. Keby som sa bez predsudkov pozrela do vriec, do ktorých som v živote nahádzala všetkých, čo som odsúdila, asi by sa tam tých múdrych a prezieravých Gamalielov našlo viac. Jedno však nechápem. Ako je možné, že toľkým ľuďom nestačili ani dve tisícročia na to, aby im došlo, že tvoja Cirkev sa nedá vyhubiť. Tá zaslepenosť a nepoučiteľnosť je skutočne zarážajúca. Nechcem ich súdiť, veď ani nepoznám mieru ich zavinenia. Chcem ťa radšej za všetkých tých pomýlených prosieť. Daj im múdrosť a prezieravosť, akú prejavil Gamaliel.

Marie Svatošová „Tykadlom vieny“

Sväté omše v 23.týždni Cezročného obdobia - (B)

7.VIII. pondelok

18:00 *Nebude*

8.IX. utorok

18:00 *Za prehĺbenie úcty k životu ako Božiemu daru*

9.IX. streda

18:00 *Za Ľ Petra a Juraja*

10.IX. štvrtok

18:00 *Za Ľ Teofila Jurčoviča a rodičov*

11.IX. piatok

18:00 *Za Ľ Víta a Máriu Lulkovičových, synov, zaťa a nevestu*

Upratovanie kostola č.d. 52-75

12.IX. sobota

08:00 *Za sestry Márie*

13.IX. 24. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 *Za Ľ Janku Bakovú, rodičov a brata*
Lektori: Pešková E., Vráblová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 *Sobášna sv.omša za novomanželov*
Jozefa Gregáča a Lenku Šuplatovú

Liturgický kalendár

7.IX. pondelok

8.IX. utorok

9.IX. streda

10.IX. štvrtok

11.IX. piatok

12.IX. sobota

Sv.Košickí mučeníci, kazi a mučeníci **Sp**

Narodenie Panny Márie **Sviatok**

Sv. Peter Claver, kaz **Esp**

Sv. Mikuláš Tolentínsky, kňaz

Sv. Ján Gabriel Perboyre, kňaz

Najsvätejšie meno Panny Márie **Esp**

IV. Nebud' me adventnými trochármi

Téma z Písma

Od figovníka sa naučte podobenstvo. Keď jeho ratolesť mladne a vyhádza lístie, vieme, že je blízko leto. (...) Majte sa na pozore, bdejte, lebo nevíete, kedy príde ten čas. Je to tak, ako keď človek odcestuje: opustil svoj dom, svojím sluhom odovzdal moc, každému určil prácu a vrátnikovi prikázal bdieť. Bdejte teda, lebo nevíete, kedy príde pán domu: či večer, či o polnoci, či za spevu kohúta alebo ráno. Aby vás nenašiel spať, keď príde nečakane! A čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte!

(Mk 13, 28-37)

Ale túžime, aby každý z vás prejavoval rovnakú horlivosť za plné rozvinutie nádeje až do konca, aby ste nezleniveli... (Hebr 6, 11-12)

Variácia

Kľúčovým slovom dnešného úryvku z evanjelia je „bdejte“. Trikrát v ňom opakuje Ježiš toto slovo, aby zdôraznil jeho význam.

A to aj napriek tomu, že by nám všetkým po toľkorakej celoročnej únave, dennodenných námahách a k tomu ešte pár dní pred vianočnými sviatkami bolo asi bližšie a milšie počuť slová „spite“ alebo „odpočívajte“. Prichádzajúci Kristus nás však vyzýva k pravému opaku. Bdejte.

Nesmieme sa však domnievať, že proklamovaná výzva znamená štyriadvadsať hodín ustlanú posteľ, bezsenné ponocovanie, posedávanie vedľa lôžka a permanentne, vo dne, v noci otvorené okno nášho bytu, aby sme ako prví počuli hlahol anjelských trúb, ktoré budú zvestovať jeho druhý príchod.

Bdelosť, ktorej sa dnešná výzva dotýka, má celkom iný charakter. Ide o bdelosť nášho ducha. Ak sa nám samým - a tiež za výdatnej pomoci okolitého sveta - podarilo uviesť svoj vlastný interiér do umelého spánku alebo dokonca do hlbokého bezvedomia, je na čase s tým niečo robiť.

Zmienim sa na tomto mieste o veľmi rozšírenom hypnotiku, až silnom narkotiku ducha, ktoré sa nazýva polovičatosť. A aby som ju špecifikoval bližšie, nazvem ju botanicky „polovičatosť dvojdomá z čelade nevykoreniteľných“.

Máločo vie ukolísať ľudského ducha do spánku tak ako ona. Pozná sa podľa jedovatých plodov v dvojdomej podobe, keď sa takzvaný katolík usiluje v dome kresťana vyzeráť ako veriaci, v dome pohana ako pohan. Jeho vnútorná ospalosť sa diagnostikuje podľa slov „to stačí“.

Kto požil z tohto plodu, dostáva sa veľmi rýchlo do stavu duchovného spánku, ba duchovnej strnulosti. Vonkajšie príznaky otravy sa poznajú podľa proklamácie nasledujúcich viet:

„My síce do kostola nechodíme, ale Jožka sme dali pokrstiť. A to stačí.“

„My sme síce deti vo viere nevíedli, ale svadbu v kostole mali. A to stačí.“

„Nie sme nijakí náboženský fanatici, ktorí sú každú nedeľu v kostole, ale koledy si zaspievame. A to stačí.“

Tí, ktorí vyslovujú takéto vety, sa držia zásady „všetkého veľa škodí“. A tak živia v stave, keď sa neživia duchovným pokrmom, ale olizujú kosti, ktoré z neho zostanú. A to im stačí.

Ježiš sa s taktikou polovičatých prístupov neuspokojuje. Treba sa z nich prebudiť a začať byť vnútorne bdelym. Nebyť duchovne ospalý. Prebudiť sa okrem toho všetkého ešte z naučených, neživotných a duši neprosievajúcich cirkevných kliše a kostolnej rutiny (aj keď oboje stačí aj časti duchovenstva), neprístupovať k adventnej sviatosti zmierenia s roky vžitým stereotypom, nájsť odvahu a silu v adventnej dobe vypnúť večer televízor a otvoriť Písmo. Prebrať sa a vidieť vedľa seba človeka, ktorý potrebuje pomoc. Vyladiť sa pri bohoslužbe viac na to, čo hovoria biblické texty, ako na to, čo nám v lavici vedľa nás hovorí utáraná susedka... To všetko si vyžaduje bdelosť nášho ducha.

Ak nás Ježiš dnes v evanjeliu vyzýva k bdelosti, apoštol Pavol nás v druhom čítaní nabáda k vytrvalosti. Také spojenie má svoju logiku. Načo by nám bola duchovná bdelosť, keby nám chýbala duchovná vytrvalosť? No aj ona má svoje úspešné. Medzi najsilnejšie patrí - a opäť použijem botanickú formu názvu - „dojmotvorka svätomilná z čelade urputných“. Kto ochorel pozitívom extraktu z jej kvetu, žije v bludnom dojme, že on, predsa nemusí nič meniť. A ak ide o vytrvalosť, tak s tým on nemá vôbec nijaký problém, pretože už roky rokúce vytrvalo vytrváva vo vytrvalej duchovnej hnilobe. Čo je pre neho nejaká kristovská bdelosť a pavlovská vytrvalosť? On o tom predsa vie svoje.

Ak máme byť skutočne bdeli a vytrvalí, musíme jedného dňa začať. V jednej kresťanskej piesni sa spieva: „...nečakaj na svoj deň, na svoj veľký čin, každá chvíľa sa ti ponúka...“ A iná pieseň k tomu dodáva slová: „Svoju loďku zanechávam na brehu, s tebou nový začať chcem lovi...“ Prebudiť sa z onoho dvojložkového spánku a neobyčajnú zmenu prebudenia uskutočniť i v úplne obyčajný deň. Zmeniť svoj prístup k Božiemu slovu, k sebe, k druhým, vedieť na pár minút denne vypnúť televízor a prečítať si úryvok z evanjelia. A nemať pritom pocit, že som niečo stratil, alebo že som už tým dostatočne prejavil svoju bdelosť a vytrvalosť. Nie. Kresťan nemá byť „trochár“. Trocha dobra nie je v kresťanovom podaní ničím.

Bolo by teda na mieste, aspoň pre tohoročný advent, prijať za vlastné tieto dve výzvy. Byť vnútorne bdely a v bdelosti vytrvalý. Ak si chceme dať záväzok navyše, tak pridajme ešte slovo „veľkorysý“. Aj keď nemáme všetci šľachtictvo rodu zdedené po predkoch, teda modrú krv, máme ako kresťania iné šľachtictvo - lepšie povedané ušľachtilosť ducha v krvi. Tú duchovnú veľkorysosť, ktorá Ježišovu výzvu k bdelosti a Pavlovo povzbudenie k vytrvalosti spája. Vypláca sa to. Už preto, že nepoznáme sice ani deň, ani hodinu Ježišovho príchodu k nám, ale ani deň, ani hodinu nášho odchodu k nemu. Pravdepodobnejšie je to, že druhý variant nastane skôr.

Prosby

Čakám stále na svoj veľký deň a čas vyplňam horúčkovitou činnosťou.

- Pane, požehnaj môj telesný odpočinok. Už dlho mám dojem, že keď pracujem, dvakrát sa modlím.

- Pane, uchráň ma pred duchovnou lenivosťou. Cítim únavu. Telesnú, duševnú i duchovnú.

- Pane, požehnaj tmavé noci, v ktorých odpočíva moje telo po celodennej námahe, ale uchráň ma pred temnými nocami duše. Cítim čoraz častejšie, že mojím odpočinkovým programom sa stáva útek, predovšetkým k pochabému snívaniu.

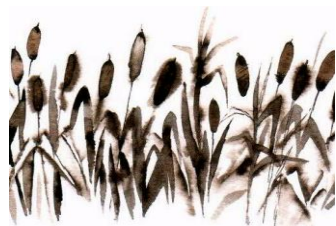
- Pane, požehnaj moje zmysluplné bdenie, ale uchráň ma v ňom pred planou fantáziou.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Príbeh na uzdravenie duše

Ideál

Učiteľ učil, že sa nedá žiť bez nejakého ideálu, bez cieľa, bez utópie. Aby vysvetlil, prečo je potrebný ideál, ukázal odvážnemu mladíkovi modrú čiaru na horizonte: „Tam musíš dôjsť, to je tvoj cieľ!“

Mladík odišiel rýchlym krokom. Dosiahol prvé vršky, ale modrá čiara sa presunula za reťaz vrchov. Kráčal ďalej, no modrá čiara sa nachádzala za vysokým vrchom na konci rozľahlej roviny.

Sklamany sa vrátil k učiteľovi: „Keď urobím desať krokov, horizont sa tiež posunie o desať krokov. Nech by som kráčal akokoľvek dlho, nikdy ho nedosiahnem.“

„Áno, máš pravdu.“

„Načo mi je potom ideál?“

„Potrebuješ ho jednoducho na to, aby si kráčal.“

*Keď rieka prestane tiecť, zmení sa na močiar.
Rovnako aj človek.*

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Nedeľa v chráme - hlboký a bohatý zážitok človeka II.

Nedeľná svätá omša chce zdôrazniť jednotu práce a spolupráce ľudí, ktorá ich spája do jednej rodiny ako Božích spolupracovníkov, a to napriek všetkej zložitosti práce a napriek všetkým konfliktom, ktoré okolo práce vo svete vznikajú. Ba práve svätá omša dáva nádej, že sa celá zložitosť sveta práce bude zjednodušovať cez vzájomné porozumenie pred Božou tvárou, že všetky problémy sveta práce sa budú riešiť uvážlivo, zmierlivo, spravodlivo, ale i odvážne. Takto svätá omša zasahuje do sociálnych problémov nášho sveta.

Eucharistia má vzťah nielen k práci vo všeobecnosti, ale aj jednotlivo - od práce fyzickej až po vedu. To má význam pre nás všetkých - od robotníka po matku, od študenta po výskumníka, od inžiniera po lekára a vedca. Áno, aj vedca. Na prvý pohľad by sa zdalo, že veda, tak naširoko rozvíjaná v našom súčasnom svete, je príliš vzdialená od ducha náboženstva a že nemá nijakú spojitosť s vecou takou svätou, akou je pre veriaceho človeka nedeľná Eucharistia. Na prvý pohľad vôbec nevidíme, aký vzťah môže jestvovať medzi vedou a svätou omšou. Výskumy vedcov sa zdajú patriť do oblasti naskrz odlišnej od náboženstva. Prísne a objektívne zákony vedy sa zdajú byť v protiklade s osobným náboženským presvedčením, zážitkom a životom. Táto odlišnosť oblasti musí bezpochyby zostať nedotknutá. Ale čo ako sa veda riadi svojimi osobitnými zákonmi, predsa aj ona má vzťah ku svätej omši a patrí k jej obetovaniu. Aj svet

vedy patrí na paténu spolu s hostiou a má byť tak zaradený do perspektívy obetovania.

Všetky tiché a skryté práce bádateľov, ktoré majú za cieľ podrobovať stále viac a viac zem a svet moci človeka, jeho služby a potrebám, majú svoje miesto v obetovaní, ktoré koná kňaz spolu s veriacimi v nedeľnej svätej omši. Všetky výskumy a výpočty, ktoré robia vedci najnáročnejšími prostriedkami, si zasluhujú, aby boli s radosťou a nadšene včlenené do prejavov oddanosti Bohu. Všetky strohé čísla, v ktorých je zhrnutý výsledok namáhavej práce vedcov, si zasluhujú, aby ich kňaz spolu s veriacimi predložil pred Božiu tvár a aby boli zapojené do zachraňujúcej obety Kristovej. Veď aj výsledky vied pomáhajú zachraňovať ľudstvo a pomáhajú otvárať ho pre záchranu najzákladnejšiu v Kristovom kríži. Cez hostiu ako časť nášho sveta vstupuje celá veda a všetko jej úsilie, čo ako by sa zdali byť len civilné a profánne, do oblasti posvätná. Tým nadobúda aj veda nový rozmer - Boh chce aj cez vedu premieňať ľudský život, posväcovať ho a približovať k sebe.

Vzťah vedy k posvätnú nie je len čisto vonkajší cez úmysel človeka. Veda sama zo svojej povahy má isté styčné body, ktoré ju vnútorne orientujú k náboženstvu, ba rovno ku svätej omši. V pravej vede jestvuje ozajstný nezištný záujem o pravdu, snaha odkrývať pravdivú skutočnosť sveta bez ohľadu na osobné záujmy, jedine z túžby rozvíjať intelektuálne a materiálne dedičstvo ľudstva. Táto nezištnosť a táto snaha o všeobecné dobro ľudstva sú v plnom súlade s duchom viery, ba i v súlade s duchom obetovania vo svätej omši. Snahou vedy je objavovať ľudským rozumom skryté zámyery tvorivej Božej múdrosti v celom stvorení a objaviť vo všetkých veciach zázraky Božej múdrosti. Veda sa zo všetkých síl usiluje objaviť Božie myšlienky a zámyery, vpísané do hmotného sveta. Keď ich veda postupne objavuje, dáva človekovi príležitosť, aby ďakoval Bohu za to, že odkryl v tomto svete ďalšie črty tváre Stvoriteľa. Tento obraz Božej dokonalosti, ktorú veda krok za krokom odkrýva vo viditeľnom svete, smie veriaci človek spolu s kňazom dvíhať ako bielu hostiu k nebesám, ako zhrmujúci obraz tohto sveta, ktorý vyšiel z čistých Božích rúk, z Božej mysle. Tak ako človek-tvorca, konštruktér a remeselník, vkladá svoje myšlienky do svojich diel, do stavby domu a do výroby stroja, tak ako človek „zhmotňuje“ svoje myšlienky stváňovaním hmotných prvkov na svoje diela v technike alebo v umení a zanecháva uprostred hmotného sveta vo svojich dielach stopy svojej mysle, tak aj Boh-Stvoriteľ stvánil a zhmotnil svoje myšlienky v miliónoch bytostí tejto zeme a vesmíru a my ich skúmaním odkrývame bohatstvo a hĺbku jeho Mysle pomocou vied. A ako zložitosť a zmysel neznámeho stroja pochopíme až odkrývaním myšlienok konštruktéra a jeho projektu, tak aj bohatstvo a hĺbku sveta, od fotosyntézy rastlín, cez zloženie a činnosť ľudského oka či srdca, až po pravidelný beh celého vesmíru pochopíme vtedy, keď odkrýjeme udivujúci projekt, ktorý Boh vo svete uskutočnil.

Ak takto hľadáme na úsilie všetkých vied, potom v hostii pri obetovaní v nedeľnej svätej omši právom predkladáme ovocie poznania nášho sveta, výsledky a nezmerné množstvo zhromaždenej pravdy o svete dobrotivému Bohu, ktorý je prameňom sveta a prameňom pravdy sveta, stvoreného Božím Slovom, ktoré sa stalo človekom. - Takto nedeľa v chráme je pre nás bohatý a hlboký zážitok človeka. A my sme radi, že môžeme „deň sviatočný svätiť a ctíť“ ...

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku